רחל מרחלת על כל העולם

מאת
שולמית ידיב

...ואין בינינו שום עציצים

אם אתם עוברים עכשיו ברחוב ורואים דבר קטן ויפה, לבוש חליפת־עור שחורה מהממת, דעו שזו **טלי יאיר**, החברה של **אריק סיני**. שחזרה ארצה מלונדון.

אחרי אחת ממריבות־הם הסוערות של הזוג הסוער נסעה טלי ללונדון והתחילה לחפש

טלי יאיר
מתי מתחתנים? –

אריק סיני
–אולי אחרי הצהריים!

עבודה. טלי, שהיא רקדנית במיקצועה, הבינה שלונדון מלאה ברקדניות תוצרת אנגליה, ואז היא החליטה ללכת על משהו אחר. היא התקשרה עם להקה קטנה של רקדנים, ועשתה מהם רקדנים־דוגמנים המופיעים בתצוגות־אופנה, תוך כדי ריקוד. העסק הצליח מאוד, יותר ויותר חברות־אופנה התחילו לפנות אל טלי, כדי שתארגן להן תצוגות. אבל אז, כשהיא מטפסת בסולם ההצלחה, הגיע אריק סיני ללונדון והאהבה התפרצה שוב. טלי חזרה השבוע ארצה לחיות לידו, אבל על הקריירה שלה היא לא מוותרת. כל חודש תיסע פעם אחת ללונדון כדי להמשיך לעבוד.

„ומתי אתם מתחתנים סוף־סוף?" שאלתי אותה.

„את יודעת איך זה אצלנו. אולי מחר בבוקר, אולי בעוד שבועיים אחרי הצהריים. נראה. אני רק רוצה שתדעי את. וכל הקוראים שלה, שאין ולא היו בינינו שום זריקות עציצים, כמו שמישהו סיפר לך," סגרה טלי עניין.

אין מנצחים

הכל התחיל בארוחת־צהריים של שבת בבית מישפחת **שולה וגיורא אקרשטיין** (מה־מידצפות). 30 איש ישבו מסביב לשולחן וזללו. בין המנות הראשונות לצ'ולנט הענקי ולסלטים דיברו, כמובן, על דיאטות. פעם, כשהבורסה היתה בשיאה, דיברו רק הנשים על דיאטה, והגברים דיברו על איפה כדאי להשקיע ומתי לצאת. אבל הזמנים השתנו והיום, סוף־סוף, יש לגברים ולנשים נושא־שיחה משותף.

אחרי שדיברו על דיאטת־רבין ועל דיאטת־קרקסגייל ועל עוד 300 דיאטות, קם חכם אחד ואמר שכל הדיאטות האלה הן שטויות, ואם מישהו רוצה באמת לרזות זאת לא בעיה. הקבלן **צביקא לופוביץ**, אחיה של **שרה קישון** הקטנה וידידו, **אהרון** („ילו") **ילובסקי־שביט**, אל"מ של חיל־האוויר לשעבר, נספח צבאי ומנהל בחברה למיסחר בנשק, מייד הסכימו עם האיש, ואז נשמעו קולות רבים שאמרו לשני הגיבורים „נו, נראה אתכם!"

לפני שהם הספיקו להבין מה קורה, הם התערבו. הוחלט שצביקה לופוביץ וילו יבואו לאותו המקום בעוד חמישה שבועות ושניהם יישקלו. מי שיוריד פחות קילוגרמים ממיש־קלו יקנה לשני כרטיס־טיסה לאתר נופש בשווייץ. וגם ישלם את האירוח. הכל נוסח כדת וכדין על־ידי עורך־דין שנכח במקום.

אחרי הארוחה קמו כל האורחים והלכו הביתה, שמחים וטובי־לב. רק צביקה לופוביץ וילו יצאו משם קצת מדוכאים, אבל נחושי־החלטה לנצח.

במשך חמישה שבועות רצופים עשה כל אחד מהם דיאטת־רצח לעצמו, ואת המוות לחברו. אחרי שאחד מהם היה אוכל עלה אחד של חסה, היה מייד מצלצל לחברו ומספר לו על הארוחה הנפלאה ועל המנות האחרונות עטורות הקאלוריות שהוא הכניס לתוכו.

בינתיים התחילו ההימורים. כל אחד מחב־ריהם המשותפים של שני המרזים הימר על מישהו. זה אמר ילו ינצח, והשני אמר לופוביץ ינצח, ורק **ציונה לשם** אמרה שייצא להם תיקו, ואף אחד לא יקנה שום דבר לשני.

בתום חמשת השבועות הרזים נפגשו שני המתחרים וכל העדים מסביב לאותו שולחן עמוס כל־טוב בבית מישפחת אקרשטיין. הוחלט שכל אחד יישקל שלוש פעמים, כדי שהמעמד יראה יותר רציני ומיקצועי.

ראשון עלה על המישקל צביקה לופוביץ. כל המבטים הורדו אל המישקל אשר למרגלו־תיו. ילו כבר התחיל לשפשף את ידיו בהנאה. המאזניים הראו שלופוביץ לא הוריד כמעט כלום ממישקלו. אז עלה ילו על המאזניים, וכולם התחילו לעשות „יו" ו„הו" ועוד כל מיני קולות. ואז התחילה השקילה השניה. אבל לפני שלופוביץ עלה למאזניים בפעם השניה הוא הוציא מתוך הכיס שלו מפתח שוודי ענק, בעל מישקל של שני קילוגרם. כולם שוב עשו „יו" ו„הו" והשימחה בליבו של ילו ירדה קצת.

בשקילה השלישית הוריד לופוביץ מעצמו שאר כלי־עבודה כבדים, וגם כמה וכמה זוגות מיכנסיים שלבש לצורך מתיחת עצביו של יריבו.

בסוף נשארו שני המתחרים בתחתוניהם בלבד. ולפי הרישומים הסתבר שכל אחד מהם הוריד בדיוק תישעה קילו ממישקלו. אחרי ענויי הגוף והנפש במשך חמישה שבועות הסתבר שבדיאטות אין מנצחים, רק מפסידים. אף אחד לא קנה שום כרטיס לחברו, ושוב הסתבר להם שאם הם רוצים לבלות, הם צריכים לשלם עבור עצמם.

אגב, לאן נעלמה הג'נטלמניות? למה אף אחד מהארונים לא חשב לקנות כרטיס־טיסה לציונה לשם, שהיתה הזוכה היחידה בהת־ערבות, כאשר היא ניבאה תיקו?

גיורא אקרשטיין וצביקה לופוביץ
חמישה שבועות של דיאטה

תחרות לא הוגנת ותגובת החרדים

עירית בולקא
מקהלה כמו למורמונים

סוף־סוף הבנתי למה החרדים מוכנים ללכת באש ובמים כדי שלא יקום כאן הבית של המורמונים.

כולם חושבים שזה באמת כמו שהם אומרים, מהפחד שמא המורמונים יעבירו אל המחנה שלהם כמה נשמות תועות מכוחותינו. ככה הם אומרים. אבל אני מייד הבנתי שלא צריך להאמין להם למילה. אז חקרתי וחקרתי, ולבסוף נודע לי מה פשר ההתנגדות העצומה.

אז ככה. ידוע שלמורמונים יש במרכזם, במדינת יוטה בארצות־הברית, מקהלה. מה זה מקהלה? פשוט המקהלה הכי טובה בעולם! כל מי ששומע את המקהלה פעם אחת רץ וקונה את כל התקליטים שלהם. חלק מהכנסות של המורמונים הם מהתגמולים על התקליטים הנפלאים וההופעות של המקהלה המשגעת הזאת. נו.... שאלתם, נו...?

החרדים פשוט מפחדים מהתחרות.

אחרי שהם גנבו לנו כמה מטובי שחקנינו ובמאינו וציירינו, הם החליטו גם להקים מקהלה, והתחילו לעבור על זמרים וזמרות שיעברו לירושלים.

הזמרת האחרונה שהשתקעה בעיר הקודש וכבר קיצצה את שערה היפה והארוך לטובת שירי־הקודש היא **עירית בולקא**.

אז בינתיים יש להם **פופיק ארנון, דני גולן, רפי גרנות** ו**ג'קי אלקיים**, ועכשיו עירית בולקא. אז שלא יחששו ממקהלת המורמונים? אני שואלת אתכם.